

СОФРОНИЙ ВРАЧАНСКИ

Софроний Врачански! — Азъ, сякашъ, те гледамъ,
какъ скиташъ бездоменъ въвъ село и градъ:
приведенъ, измжченъ, посърналъ и бледенъ —
отъ вѣчни несгоди, лишения, гладъ!

Ти пръвъ на Паисия книгата прѣсна —
история славна за цѣлия родъ:
въвъ днитѣ на ужасъ и въ нощитѣ късни —
съсъ трепетъ я чете на своя народъ!

Въ България, сякашъ, навѣки се съмна,
тъмната изчезна ведно съсъ нощта,
и чудното слово, катъ пѣсень прозвънна,
навредъ се разнесе — далече въ свѣта!

Живѣ неспокойно — въ неволи и мжки,
изпита камшика на турския гнѣвъ:
отъ своята челядь бѣ често въ разлжа —
едничката радостъ на тебъ се отне!

И, въпрѣки всичко, съ надежда облѣхна
нешащнитѣ роби, родени въвъ мракъ;
Христòвата вѣра чрезъ тебъ не заглѣхна,
че ти бѣ апостолъ обичанъ и драгъ!

Измжченъ и боленъ, отиде въ чужбина,
тамъ книги написа на звученъ езикъ,
и съ болка угасна, далечъ отъ Родина,
отдаденъ на нея — до сетния мигъ!

Ненчо Савовъ

Ас. Василевъ